

ἐλληνιστὶ ἀντίκειται, ὥς μᾶς φαίνεται, εἰς πᾶσαν ἀπὸ τῆς παραδεδομένης γνώμης παρεκτροπήν.

Α. Σ. Β.

Τὸ ἐπόμενον φανταστικὸν ἠθικὸν διηγημάτων ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸ 1795 ὑπὸ τῆς Φιλοσοφικῆς Δεκάδος.

Σ. τ. Δ.

EN ONEIPON

᾽Ωνειρευόμην ὅτι ἀνῆκον εἰς ἔθνος, ἔτοιμον νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ τὸν ἐγώσιμὸν, ὅστις ἦτο ἡ βᾶσις τοῦ καθόλου χαρακτήρος του, καὶ ὅτι ἀντ' αὐτοῦ ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ ὡς βᾶσιν τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην.

Τὸ ἔθνος τοῦτο ἐξέλεξε σοφὸν τινα, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· «Σὲ διορίζομεν καθηγητὴν τῆς ἠθικῆς· δίδαξέ μας νὰ ἤμεθα ἐνάρετοι».

Συγχρόνως δὲ προπαρασκευάσθη αἰθουσα μεγάλη, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑπῆρχον ἀπέραντα θρανία, ἀπέναντι δὲ τῶν θρανίων τούτων ὑπῆρχεν εἰδὸς τι θήματος, ἔδρα ὑψηλὴ διὰ τὸν καθηγητήν.

Ἐπὶ τῆς πύλης ἀνεγινώσκετο ἡ ἐπιγραφὴ *Σχολῆ ἠθικῆς*. Εἶδον δὲ καὶ πολλὰς εἰδοποιήσεις τοιχοκολλημένας, αἵτινες προσηγγέλλον τὴν ἐναρετὴν τῶν παραδόσεων τῆς ἠθικῆς.

Ὁ λαὸς συνέρρευεν ἐκεῖ παμπληθεῖ, μετὰ τοῦ πλήθους δὲ καὶ ἐγὼ, ἐπειδὴ εἶχα πολλὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀκούσω τὰ μαθήματα τοῦ διδασκάλου, ὅστις εἶχε μεγάλην φήμην.

Αἱ παραδόσεις ἐμελλον νὰ συναποτελέσωσιν εἴκοσι μαθήματα τοῦλάχιστον. Ἀπεφάσισα νὰ μὴ λείψω καὶ ἀπὸ τὰ εἴκοσι. Ὁ καθηγητὴς ἐπὶ τέλους ἐνεφανίσθη καὶ ἀνέβη εἰς τὴν ἔδραν, ἥτις εἶχε προετοιμασθῇ δι' αὐτόν.

Δύο κλητῆρες ἦσαν διωρισμένοι διὰ νὰ ἐπιβάλλωσι σιωπὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἀλλὰ τοῦτο μόλις καὶ μετὰ βίας κατωρθώθη, ὅπως εἰς ὅλας τὰς πολυπληθεῖς συναθροίσεις.

Ἐπὶ τέλους ὁ καθηγητὴς, νομίζων ὅτι ἡδύνατο πλέον ν' ἀκουσθῇ, εἶπε ταῦτα· «Κάμνετε διὰ τοὺς ἄλλους, ὅ,τι θέλετε νὰ κάμνωσι καὶ οἱ ἄλλοι διὰ σᾶς». Μεθ' οὗ οἱ κλητῆρες ἀνήγγειλαν ὅτι τὸ μάθημα ἐτελείωσεν.

Ἐκθαμβὸν τὸ ἀκροατήριον διελύθη, ἕκαστος δὲ ἀπεφάσισε νὰ ἐπανεέλθῃ καὶ εἰς τὸ ἀκόλουθον μάθημα.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ καθηγητὴς ἀνέβη εἰς τὴν ἔδραν, καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἀκροατήριον ἐσιώπησε καὶ ἡσύχασε, «Κάμνετε, εἶπε, διὰ τοὺς ἄλλους, ὅ,τι θέλετε νὰ κάμνωσι καὶ οἱ ἄλλοι διὰ σᾶς».

Καὶ κατέβη.

Ὑπῆγα καὶ εἰς τὰ εἴκοσι μαθήματα. Εἰς ὅλα ἐπανελάβε· τὰς ἰδίας λέξεις.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξηρχόμην ἀπὸ τὸ εἰκοστὸν μάθημα, ἐξύπνησα. . . .

Δύνασθε νὰ μὲ ἐπῆντε εἰς ποῖον ἔθνος εἶναι δυνατόν νὰ συνέβῃ τοῦτο;

Δ

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΗΣ ΓΗΣ

«Τὸν κόσμον λάβει», ἔκραξεν ὁ Ζεὺς, περὶ τὸν οὐρόν καλὼν τὰ πλήθη τῶν θνητῶν.

«Κλῆρός σας ἔστω διαρκὴς δι' ὅλων τῶν αἰώνων, σὺς διανεῖματε αὐτόν».

Καὶ σπεύδουν ὅλοι ἀπληστοί, . . . τὰς χεῖράς του ὀργῶν νέος καὶ γέρον πᾶς προτάσσει· καὶ δίδονται οἱ θερισμοὶ τῆς γῆς εἰς γεωργόν, εἰς νέον κυνηγόν τὰ δάση.

Κέρδη ὁ ἔμπορος πολλὰ εἰς ἀποθήκας κλείει, καὶ οἶνον ὁ ἀέβας γλυκύν, καὶ πᾶσα γέφυρα, ὁδὸς, εἰς ἄρχοντι ἀποτίει δεκάτην ἡγεμονικήν.

Τέλος μακρόθεν ἔφωσεν ἀργὰ ὁ ποιητής, πλὴν ἦσαν ὅλα μοιρασμένα, οὐδὲν πλέον εἰλείπετο ἔτι νὰ λάβῃ τίς, καὶ εἶχε πᾶν δεσπότην ἕνα.

«Ἀλλοίμονον! πάντων ἐγὼ ἐλθασμονήην μόνον, ὁ μᾶλλον σοῦ πιστὸς υἱός!» ἀνέκραξεν ὁ ποιητής, βαθὺν ἐκχύσας στόνον, καὶ ἔρριψθ' εἰς πόδας τοῦ Διός.

«Ἄν εἰς ὄνειρνον ἔτρεχες τὰς μαγικὰς ὁδοὺς, τί σ' ὠφελεῖ τώρα ὁ θρήνος;

Ποῦ ἦτο, τάλαν, πρὶν τὸ πᾶν διαμοιράσω δούς;» «Ἐγγὺς σου ἤμην», εἶπ' ἐκεῖνος.

«Τυφλὸς πρὸς τ' ἄλλα, μόνον σὲ ἔδλεπ' ὁ ὀφθαλμός μου, σὲ ἤκουον πρὸς πᾶν κωφός· συγχώρει ἂν μ' ἀφήρπασε τοῦ ὑπολοίπου κόσμου τὸ θεῖον τ' οὐρανοῦ σου φῶς».

«Πλὴν τώρα πλέον, εἶπ' ὁ Ζεὺς, κτήμα δὲν εἶν' ἐμοῦ καὶ γῆ καὶ θάλασσα καὶ θήρα· ἂν θέλῃς εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ ζήσωμεν ὁμοῦ, ἔλθε, σ' εἶν' ἀνοικτὴ ἡ θύρα».

SCHILLER.¹

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Εἰς τὰ ἔθνη, ὅπου ἡ παιδεία δὲν εἶνε ἐξοπλισμένη καὶ ἡ ἐπιστήμη δὲν φωτίζει τοὺς νέους, οἱ γέροντες ἔχουν τὰ πρωτεῖα τῆς γνώσεως· ὅποιος εἶδε πρωτύτερα τὸν ἥλιο, ἔχει καὶ πρᾶξιν περισσότερη τῆς ζωῆς. (Γέρο-Κολοκοτρώνης.)

* * Μόνος ὁ μὴ ἔχων νὰ ὀνειδίσῃ τι ἑαυτῷ καταιγόνος, οὐδαμῶς πτοεῖται ἐκ τῶν ξένων ἐπιτιμήσεων καὶ οὐδέποτε ἐξαγοράζει τὴν ἐπιείκειαν ἢ τὴν σιωπὴν τῶν ἄλλων δι' ἀτίμου ἢ καὶ ἐγκληματικῆς σιωπῆς. (Zschokke.)

* * Τὸ μεθυστικώτερον πάντων τῶν ποτῶν, καὶ ἐν ταῖς χώραις ἐκεῖναις ὧν ὁ οἶνος προξενεῖ πλείστην καρηθαρίαν, εἶνε ἀναντιρρόητως . . . τὸ ὕδωρ τῆς Αὐλῆς.

* * Προτιμᾷ τις πολλάκις νὰ κακολογῇται παρὰ νὰ μὴν ἀναφέρεται.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Μυτιῶν ἐξάλειψις.

Αἱ μυτῖαι ἐν ὄρχ θέρους καταντῶσιν, εἰς τινας τόπους μάλιστα, μᾶστιξ ἀληθής· ἐξαλείφονται δὲ διὰ μικρῶν τεμαχίων ζύλου κουασσίας, ἐκτιθεμένων μεθ' ὀλίγου ὕδατος ἐντὸς πινακίων, ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ὁποίων ῥίπτεται κόνις σακχάρου ὡς δέλεαρ τῶν μυτιῶν.

1. Μετὰρ. Ἀγγέλου Βλάχου.